

de ikke tage den ualmindelig flette Fortjeneste i Betragtning, reiser der sig dog efterhaanden flere og flere Betænkeligheder hos dem, mod at offre saa megen Tid og Arbejde derpaa, og denne Utilblyelighed stiger efterhaanden, som det regelmæssige Arbejde er lettere at faae, og Erhvervstilderne i det Hele stige paa Verne. Forfatteren siger, at de Gæst, der have nogen ordentlig Fortjeneste ved Grindfangsten, ere Liendetagerne, Sysselmændene og Lørdagseierne, og at Verne, hvis de egentlige Fængere, som kaldes Nagtermænd, ikke faae større Part, end man nu vil unde dem, ville være udfatte for efterhaanden at miste den ikke ganske ringe Indtægtskilde, som de i Almindelighed have deraf. Det er dette Forhold, jeg vil tillade mig at henlede den høie Regjeringens Opmærksomhed paa. Jeg besidder ikke selv Sagkundskab nok til at kunne domme om Entelighederne deraf, men jeg skal tillade mig endnu kun at anføre, at den nævnte Forfatter opfordrer til, dels at lade en stor Del af disse Afgifter bortfalde eller blive afløste, og anviser Midler og Veie dertil, dels at træffe andre Bestemmelser om Fordelingen af det Udbytte, som derefter vil være tilovers, og som da vil blive større, end det nu er, hvorved de egentlige Fængere, de, der egentlig udsøre Arbeidet, faae en Part af Udbyttet, som kan svare til deres virkelige Arbejde. Det er tvivlsomt, hvorvidt en Sag af denne Bestaafenhed vil kunne finde tilstrækkelig Støtte hos Lagthinget, efter som det jo er bejendt, at de begunstigede Interesser ere stærkt repræsenterede i Lagthinget, og man derfor ikke kan være sikker paa, at det har et tilstrækkelig vaagent Øie for den Side af Sagen, her er fremdraget; det bør imidlertid selvfølgelig ikke afholde Lovgivningsmagten fra at fremdrage den. Den danske Lovgivningsmagt har kun en Forpligtelse til isorveien at høre Lagthinget, men ikke til at rette sig efter Lagthingets Indstillinger i saa Henseende. Jeg skal derfor gjøre den Henstilling til Regjeringen, om den ikke vil skjænte dette Forhold, der har en ikke ringe Betydning for Færøerne, fornyet Overveelse. De Bestemmelser, der gælde om Grindfangsten paa Færøerne, finde delvis ogsaa Anvendelse paa andre Arter af Hvalfangst og faae derved i deres Konsekvenser endnu større Betydning.

Formanden (Krabbe): Jeg har ikke fundet ganske tilstrækkelig Grund til at hindre det ærede Medlem i at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, men forøvrigt ligger det, som han selv bemærkede, udenfor den foreliggende Sag.

Alberti: Med Hensyn til særskilte Skattelove har det jo i Almindelighed været en baade udtrykkelig og siltiende Vedtægt i Folkethinget at slutte sig til det særskilte Lagthing, og derfor tror jeg, at en saadan Tilslutning ogsaa vil være det

Naturlige med Hensyn til det foreliggende lille Lovforslag. Foraauidt det ærede Medlem for Færøerne (Barentzen) vil foreslaa at vende tilbage til det Forslag, som i Landsthinget blev forelagt af Ministeren, tror jeg ogsaa, at det var det Rette, thi det Forslag var jo udgaaet fra Færøernes Lagthing. Jeg nævnte, at det var en udtrykkelig Vedtægt her i Folkethinget at slutte sig til Lagthingets Indstillinger om særskilte Skatteforhold. I den Henseende skal jeg henvise til en betydelig Lov, som blev vedtagen her i 1857, nemlig om Grindfangsten paa Færøerne. Der blev det bestemt, at Justitsministeren kunde udfærdige et Reglement om Grindfangsten efter Indstilling fra Lagthinget, og paa den Maade overdrog Folkethinget og derefter Rigsdagen i det Hele indirekte til Lagthinget at give Bestemmelser om dette høist vigtige Forhold, thi Grindfangsten bærer jo en Hovedindtægt for den arbejdende Befolkning paa Færøerne. Jeg tror, at det er den betydeligste af de særskilte Skattelove, som have været for i Rigsdagen, og det forekommer mig, at det Grundlag, hvorpaa denne Lov af 1857 om Grindfangsten blev bygget, meget vel kan anvendes paa det mindre Lovforslag, der her foreligger om Ræbbetolden. Ved denne Leilighed skal jeg tillade mig med Hensyn til Grindfangsten at fremhæve, at det Reglement, som Justitsministeren i 1857 gav om denne for Færøerne vigtige Indtægtskilde, trænger vistnok til en Revision. Jeg har nylig set angivet — det var i geografisk Tidsskrift med Hjemmel af den forrige Sorensskriver paa Færøerne, By- og Herredsoged Høst — at de særskilte Fiskere eller Grindfangere maa give 40 pCt. af deres Fangst, inden de selv faae noget Udbytte. Det er efter det Bestaafningsforhold, som er angivet i Reglementet af 1857 om Grindfangsten. Naar man vil gennemlæse dette Reglement, vil man se, at efter at der er taget Liende til forskjellige Indbretninger, Liende i Almindelighed, Liende til Skolevæsenet, Liende til Færøernes økonomiske Fond, og efter at der er tilstaaet baade Sysselmændene og Grindformændene betydelige Procenter, saa skal Parthvalen o: det, der bliver tilbage, efter at alle disse Afdrag ere stete, deles mellem den egentlige „Grind“, det vil sige de Baade, som ere med at drive Grinden ind i Hvalaaagen, og dem, der komme til for at hjælpe at trække Hvalerne iland, inden de vurderes af Sysselmændene. Det er om denne Parthval, at den nævnte Sorensskriver siger, at den er ikke mere end høist 60 pCt. af den egentlige Fangst, og det forekommer mig efter den Maade, hvorpaa man nu betragter Arbejdsforholdene og Fiskeriet, at være et temmelig stort Afdrag, der derved bliver gjort paa Indtægten for den særskilte Befolkning. Jeg taler ikke derved som Sagtyndig, og det er muligt, at Lagthinget kan mene, at Reglementet er rigtigt, men jeg finder dog Opfordring